

CRISTIAN BELGUN

CRISTIAN BELGUN

CULORILE TIMPULUI

EDITURA UNIVERSITARIA
Craiova, 2019

Copyright © 2019 Editura Universitaria
Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BELGUN, CRISTINA

Culorile timpului / Cristina Belgun. - Craiova :
Universitaria, 2019
ISBN 978-606-14-1537-3

821.135.1

Grafică: Vergil POP

Prima ediție a acestei cărți a fost tipărită în 1993, la Editura ACSA Craiova, cu titlul „Dulce-amară e prima iubire”. Titlul inițial propus de autor a fost „Culorile Timpului”; editorul a preferat o altă variantă. Prezenta ediție revine la titlul inițial.

© 2019 by Editura Universitaria

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

ÎNȘTIINȚARE

Rândurile care urmează au fost culese dintr-un caiet cu coperți tari, învelit cu hârtie albastră, găsit de mine într-un refugiu alpin din Făgăraș. Orice încercare de a găsi posesorul caietului a eșuat; de aceea nu știu dacă ceea ce veți citi în continuare reprezintă o ficțiune literară sau un fragment din viața cuiva.

Cristian BELGUN

Cântec de dragoste la marginea mării

Îi pândeam trecerea. Cu ochii fixați pe epava unei corăbii, aparent străin de ce se întâmplă în jur, o așteptam. Și ea trecea în fiecare zi pe lângă mine – cu părul decolorat de soare, în rochia ei exotică ce-i dădea o aură de fetiță venită din insule îndepărtate.

Apoi, după ce trecea (se ducea întotdeauna în același loc al ei, retras – o urmărisem, dar nu i-am tulburat singurătatea) mă aruncam în mare și înotam până departe în larg. Marea mă aștepta, mă îmbrățișa și-mi dădea senzația că sunt una cu lumea.

Mă întorceam la țărnișă epuizat. Întins cu fața la soare visam sau mă gândeam la ea. La tristețea ei, la singurătatea ei.

O așteptam. Când se întorcea era târziu – câteodată se vedeau primele stele. Eu o lăsam să treacă pe lângă mine, apoi o urmăream lăsând între noi o distanță de câțiva pași (în mod firesc îmi sincronizam mersul meu după mersul ei).

... Și trecerea ei pe lângă mine dura din ce în ce mai mult. Și ochii noștri începuseră să se sărute. Și seara distanța era din ce în ce mai mică.

Un pas, apoi jumătate de pas, apoi mergeam umăr lângă umăr – încet, de parcă am fi dansat.

Nu vorbeam – ne era frică de cuvinte – ar fi fost

ca niște cristale tăioase ce ar fi rănit lumina vrăjită ce plutea între noi.

Măinile ni se atingeau în mod întâmplător – sau se căutau fără voia noastră.

Prezența mea era dorită – dar tristețea ei nu dispărea.

Într-o seară i-am prins mâna – subțire, delicată (ce degete reci avea!) și i-am mângâiat-o.

I-am mângâiat părul, fruntea. I-am sărutat ochii și buzele. Am strâns-o în brațe cu infinită tandrețe. Simțeam nevoia s-o ocrotesc sau să iau asupra mea tristețea ei. I-am zărit lacrimi în ochi și i le-am sărutat. Ne-am așezat pe o bancă și ea și-a pus capul pe umărul meu și a început să plângă. Era ca o descărcare. O durere, zăgăzuită în suflet, ieșise la lumină. Îi mângâiam părul. Nici în seara aceea nu ne-am vorbit.

A doua zi, când a trecut pe lângă mine mi-a zâmbit (câtă tristețe era în sufletul ei) mi-a întins mâna și m-a dus în locul în care făcea plajă.

Țărnul era pustiu. Marea – agitată și caldă. S-a dezbrăcat cu gesturi lente.

Ochii ei fixau orizontul. Și-a dat jos și costumul de baie. Apoi s-a așezat pe nisipul ud. Câte un val rebel îi mângâia corpul frumos și pur în goliciunea lui.

M-am apropiat și am sărutat-o. M-a tras spre ea, m-a strâns în brațe cu disperare de parcă prin mine ar fi vrut să se apere de tot răul din lume. Ochii îi erau înlăcrimați.

I-am sărutat lacrimile, am mângâiat-o.

Ochii ei rămâneau deschiși, fixând imensul albastru.

Mi-am privit chipul în oglinda ochilor ei. Mâinile mele, gura mea, erau dornice să-i guste pielea sărată și udă.

Mângâierile au durat indefinit de mult. Într-un târziu am făcut dragoste. Ochii ei au rămas mereu deschiși – privind, privind, parcă ar fi căutat ceva în adâncul cerului.

A tresărit cu un țipăt de pasăre oprită în zbor – devenind femeie. Dar ochii ei fixau mereu înălțimea albastră.

Când ne-am desprins din îmbrățișare am luat-o de mână și am intrat în mare.

Am ținut-o în brațe ca pe un copil. Am dus-o pe țărm și am învelit-o în nisipul fierbinte. Apoi am simțit că e bine să plec.

Că are nevoie de singurătate.

Seara am așteptat-o ca până atunci și am mers ținându-ne de mână. Nici de data aceasta cuvintele nu și-au găsit loc între noi.

Dimineața a venit mai târziu ca de obicei.

Mi-a surâs cald (tristețea din ea încă nu dispăruse) și m-a tras de mână spre locul devenit al nostru. S-a dezbrăcat (ochii ei fixau orizontul) și am, făcut dragoste pe nisipul ud de la marginea mării. Ochii ei n-au mai rămas deschiși.

Apoi a luat o scoică și a început să deseneze pe nisipul ud. Câte un val îi ștergea semnele și ea le desena din nou.

O priveam amuzat.

A desenat soarele, valurile mării și două siluete: un bărbat și o femeie. În dreptul femeii a scris Corina. Apoi mi-a întins scoica.

Am scris numele meu.

Corina a luat altă scoică și s-a depărtat de locul pe care desenase prima dată. A desenat două siluete feminine – sub una a scris Corina iar sub cealaltă a scris Andra.

A desenat soarele, a început silueta care-o reprezenta pe Andra și a făcut o săgeată care pornea din dreptul ei spre soare. Și a început să plângă.

Un val a șters desenul. Am luat-o de mână și am intrat în mare. Am înotat umăr lângă umăr până departe în larg.

Ne-am întors epuizați și am adormit îmbrățișați pe nisipul fierbinte.

Când m-am trezit ea vorbea. Am rămas cu ochii închiși ascultând. Nu puteam fi atent la ce spunea – îi ascultam glasul așa cum ascuți muzica. O voce ce-mi sugera emoții trăite intens. O voce calmă, caldă, ce izvora din adâncul ființei ei. Cuvintele nu erau căutate – ele țâșneau din ea precum apa unui izvor. Câte un cuvânt izolat ajungea până la mine: „Andra... Prietenie... Durere... Moarte... Singurătate... Andra... Mare... Nisip... Dumnezeu... Tristețe... Dragoste”.

Când a terminat de vorbit i-am sărutat fruntea și i-am spus că o iubesc.

Apoi am exilat cuvintele și ne-am pierdut într-o

îmbrățișare lungă – dornici să devenim una și aceeași ființă.

... Ne plimbam pe țărm în tăcere. Înotam. Construiam castele de nisip. Ne iubeam. Priveam zbaterea mării sau zborul unui pescăruș.

Îmi povestea despre Andra și pierderea ei mă durea la fel ca și pe Corina.

Odată am împrumutat barca unui pescar și am vâslit departe în larg. Țărmul se vedea ca o dungă cenușie la orizont.

Și-atunci am simțit nevoia de a ne pierde în mare. De a fi singuri – fără nici o legătură cu lumea.

Să nu mai vedem țărmul – să fim o insulă înconjurată de valuri.

Am vâslit câteva ore. Când oboseam Corina îmi lua locul. Am băut cafea și am mâncat ciocolată. Nu aveam apă la noi.

Într-un târziu ne-am oprit în larg. Pentru prima dată Corina mi-a surâs cald, veselă – fără umbra aceea de tristețe cu care mă obișnuisem. Și ne-am iubit pe coaja aceea de lemn legănată de valuri.

Eram atât de fericiți încât puteam muri fără să ne pară rău.

Am așteptat să se facă seară – căci știam: unde apune soarele – acolo este uscatul.

Și ne-am întors spre țărm. Și vâsleam încet, întârziind cât mai mult ruperea vrăjii ce ne lega de mare. Se întunecase de mult când am zărit primele lumini ce anunțau lumea oamenilor.

